

Τιμή έκδοτου φύλλου Λεπτά 20.

Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα.

Ἡ ΔΙΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγκριθεὶσα ὑπὸ τοῦ Ἱεροσολιμοῦ τῆς παιδείας καὶ τῶν ἱεροκληρικῶν διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἔτος Β΄.

ΑΘΗΝΗΣ, ΑΥΡΙΑΙΟΣ 4880

Ἀριθ. 4

•Τὴν λήξιν περιμένετε!•

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Ἄρνάκι ἀσπρο καὶ παχὺ
Τῆς μάνας τοῦ καμάρι
Ἐβγήκεν εἰς τὴν ἔσοχῃ,
Καὶ σὸ χλωρὸ χορτάρι.

Ἄπ' τῆ χαρὰ τοῦ τὴν πολλῆ
Ἀπρόσεκτα ἠηδόσασε
Τῆς μάνας τοῦ τῆ συμβουλή
Καθόλου δὲν ἕφησσε

«Καθὼς, παιδί μου, προχωρεῖς
Καὶ σὸν ἐλάφι τρέχει,
Νὰ κακοπάθῃς ἤμπορεῖς;
Καὶ πρέπει νὰ προσέχησαι»

Χαντάκι βράθηκε βαθὺ
Ὅρμ' ὅσν παλληκάρι·
Νὰ τὸ πηδήσῃ προσπαθεῖ
Καὶ σπάξῃ τὸ ποδάρι.

Α.Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΗΝ ΛΕΞΙΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Ἡ Μελπομένη ἦτο καλὸν κοράσιον. Ἦσαν ὅλοι εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὴν. Ἡ μάμη τῆς, γράφια ἐξήκοντα χρόνων, τὴν ἐνηγκαλιζέτο κάθε ἑσπέρας καὶ τὴν ἐφίλει εἰς τὸ μέτωπον πρὶν κατακλιθῆ, προλέγουσα ὅτι θὰ γίνῃ καλὴ κόρη καὶ δίδουσα αὐτῇ τὴν εὐχὴν τῆς.

Ἡ Μελπομένη ἐπήγγαυεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν ἡ διδασκάλισσα ἤθελε νὰ φέρῃ παράδειγμα ἐπιμελείας καὶ εὐταξίας ἔλεγεν: ἐπιμελής καὶ εὐτακτος ὡς ἡ Μελπομένη, ἀλλ' ἡ Μελπομένη δὲν ὑπερηφάνετο διὰ τοῦτο ἦτο τόσο μετριοφρων, τόσο γλυκεῖα, τόσο καλὴ! ἔκαμνε τὸ καλὸν ὅπως ἠδύνατο: ὅταν κἀνὸν κοράσιον ἦτο πτωχόν, τῷ ἔδιδε μέρος τοῦ προγεύματός τῆς, ἢ τὰ λεπτὰ τὰ ὅποια τῇ ἔδιδε ἡ μάμη τῆς ν' ἀγοράσῃ γλυκίσματα: ὅταν κἀνὸν κοράσιον δὲν ἤξευρε τὸ μάθημά του, ἐπήγγαυε πλῆσιόν του καὶ τὸ παρηκάλει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τῆς τὸ διαβάσῃ, διότι προσεῖχε πολὺ μήπως ὁ τρόπος τῆς προσβάλλῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ φιλοτιμίαν τῆς μικρᾶς τῆς φίλης.

Διὰ τοῦτο τὴν ἠγάπων ὅλοι μίαν φέρων εἶχεν ἀσθενήσει καὶ τὸ σχολεῖον ἔλαβεν ὄψιν κατηφείας: οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο

εἰμὴ: ἡ καυμένη ἡ Μελπομένη! θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἔδω τὸ ἑσπέρας — Καὶ ἐγὼ! — Καὶ ἐγὼ! Καὶ ἐπήγγαυον ὅλοι καὶ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης τόσοι συνεικνίετο ἡ Μελπομένη ὥστε τῆς ἠρχοῦτο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἠθέλε νὰ γίνῃ καλλιτέρα διὰ νὰ γίνῃ ἀξία περισσότερας ἀγάπης.

Ἡ Μελπομένη ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἔτρεχεν ἐπάνω καὶ κάτω, ἀτακτοῦσα, καὶ κάμνουσα θόρυβον καὶ ταραχὴν, ὄχι! Κατέβαιναν εἰς τὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὸν κήπον καὶ ἐκεῖ ἔπαιζε.

Πόσον καλὴ ἔπαιζε, καὶ τί ὠραία παιγνίδια εἶχε! Καὶ ἂν εἶσθε περίεργοι καὶ θέλετε νὰ τὸ μάθητε, στρέψατε τὸ φύλλον καὶ ἴδετε.

— Πα! θὰ εἰπῆτε: παιγνίδι εἶνε αὐτὸ μὲ ἓνα σκυλάκι; αὐτὰ εἶνε λοιπὸν τὰ ὠραία παιγνίδια, ὅπου μᾶς λέγετε;

Ὅχι δά! Ἐχει καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἀθωότερα παιγνίδια, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν εἶδομεν ἡμεῖς ἔπαιζε μὲ τὸ σκυλάκι τῆς. Καὶ ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ καταφρονῆτε αὐτὸ τὸ παιγνίδι, οὐδὲ εἶνε δυνατόν νὰ παίξῃ τις πολλὰ παιγνίδια συγχρόνως, ἢ νὰ τὰ παίξῃ ὅλα τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ μάλιστα ἡ Μελπομένη ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην φιλοτιμίαν καὶ συλλογίζεται καὶ τὴν μελέτην τῆς.

Ἄν ἠξέυρατε λοιπὸν πόσον εὐχαριστήσιν αἰσθάνεται!

— Ναί! θὰ μοῦ εἰπῆτε, ὠραία εὐχαρίστησις νὰ βασανίζῃ ἐν ζῶον, ἐν σκυλάκι.

Διόλου, κύριοι καὶ κυρίαι δὲν τὸ βασανίζει: τοῦναντίον τὸ θωπεύει, τὸ περιποιεῖται. Ἄ! ἡ Μελπομένη δὲν πράττει κακὸν εἰς κἀνένα, ἄς εἶνε καὶ γάτα, ἄς ἦνε καὶ σκύλος.

Καὶ διὰ νὰ μὴ σχηματίσῃτε κακὴν ἰδέαν δι' αὐτὴν σὰς λέγομεν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα τι κάμνει ἐκεῖ.

Ἄλλὰ προτῆτερα πρέπει νὰ σὰς συστήσωμεν τὸ σκυλάκι τῆς. Λέγεται Αὔρα καὶ εἶνε εὐφρὴς καὶ καθαρὸν ὡς ἡ μικρὰ του κυρία.

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Λοιπὸν ἡ Αὔρα ἰσταμένη τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων τῆς ποδῶν, κρατοῦσα τοὺς δύο ἐμπροσθίους πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ σχεδὸν κρεμαζένους, ἀναπνέει ὀλίγον θορυβωδῶς, μὲ τὴν γλῶσσαν τεταμένην καὶ τοὺς ζωνοῦς ὀφθαλμούς τῆς ἔχουσα προσηλωμένους εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς Μελπομένης: τὴν λέξιν περιμένει.

— Ποῖαν λέξιν καὶ διατί;
Καὶ δὲν βλέπετε τί ἔχει ἐπάνω εἰς τὸ βύγχος τῆς;

— Ἐν τεμάχιον ἄρτου.
Λοιπὸν περιμένει τὴν λέξιν, τὴν διαταγὴν, δηλαδὴ τὸ κίνημα τοῦ μικροῦ δακτύλου, καὶ τότε διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς τῆς θὰ βίβῃ πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ ἄρτου καὶ θὰ τὸ ἀρπάσῃ εἰς τὰ πεταχτὰ διὰ τῆς ἐπιδεξιότητός τῆς.

Εἶνε τόσοι ἐπιδεξία ὥστε πολλοὶ στρατιῶται θὰ τὴν ἐξήλεσον διὰ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖ τὰς προσταγὰς τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς, τῆς κυρίας τῆς.

Ἄλλὰ εἶνε καὶ τόσοι εὐπειθῆς ἡ Αὔρα: πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν Μελπομένην κατὰ τὴν ὑπακοήν!

Ἐνῷ κρατεῖ τὸ ψωμίον ἐπὶ τοῦ βύγχους τῆς, καὶ ἡ ὀσφρησίς τῆς σκανδαλίζεται, ὅμως δὲν βιάζεται, δὲν εἶνε λαίμαργος, περιμένει τὴν διαταγὴν: τὴν λέξιν περιμένει. Ἐκινήθη ὁ δάκτυλος; Κάπ! τὸ κατεβρόχθισε.

Τί ὠραία! — τί ὠραία!
Πόσαι κόραι δὲν θὰ ἐλάμβανον ἐν μάθημα ἀνατροφῆς καὶ εὐπειθείας ἀπὸ τὴν Αὔραν!
Ἄλλ' ὄχι σὺ, μικρὰ μου ἀναγνώστρια: διότι σὺ εἶσαι εὐπειθῆς βεβαίως καὶ διὰ τοῦτο σε ὑπολήπτωμα.

ΑΙΜΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Σὺν ἀερίαι ἑλαφρὸ ποδ. σικαλά ἀρχίζει μὲ χάρη νὰ γλυκοῦσῃ μὲ χάρη νὰ ὁρροίξῃ καὶ ἔξωθεν γίνεταί βορρῆς ποδ. ἄγρια μουγαρίζει καὶ δένδρ' ἀρπάζει ἀψηλὰ καὶ γάμου τὴν κρεμίζει, εἶτα ἀρχινᾷ γλυκὰ γλυκὰ καὶ ἡ συκοφαντία, ἀπὸ νὰ στόμα σιγαλὴν ποὺ μόλις τὴν ἀκούσῃ, καὶ λίγο λίγο γίνεταί ἀναμορφή ἀγγρα καὶ πέρνει μὲ τὸ φάσμα δασομικροῦ βρεθοῦνε. Α.

Ἀνθρωπὸς τις τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἔφθανεν εἰς τὸ τέλος τῆς καὶ ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε πλέον τὸν προσεχῆ θάνατόν του, ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις τῶν φίλων καὶ γνωρίμων του. Ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν ἦλθε καὶ τις ζητῶν συγχώρησιν παρ' αὐτοῦ διὰ τὰς διαβολὰς καὶ κακολογίας, τὰς ὁποίας ἤδη ὠμολόγηε ὅτι εἶχε διασπείρει ἐναντίον τοῦ ἑτοιμοθανάτου.

Ὁ ἀσθενὴς βλέπων τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μετανοοῦντα εὐλακρινῶς διὰ τὴν διαγωγὴν του, τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι τὸν συγχωρεῖ: ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, τῷ εἶπε.

— Ποῖαν συμφωνίαν;
— Νὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ προσκεφάλαιον, νὰ τὸ φέρῃς εἰς τὸ ὕψος τοῦ γειτονικοῦ πύργου, καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃς καὶ νὰ βίβῃς εἰς τὸν ἀέρα ὅλα τὰ πτίλα μὲ τὰ ὅποια εἶνε γυμνοῦμενον.

Πάντες γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς θαλάσσις τοῦ ἀποθνήσκοντος δὲν ἀντιλέγουσιν. Ἐπομένως τὸ προσκεφάλαιον πάραυτα ἐξηλώθη, μετεκομίσθη εἰς τὸν πύργον, καὶ ἐκινήθη εἰς τρόπον ὥστε τὰ πτίλα παρασυρμένα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διασκορπίσθησαν καθ' ὅλην τὴν πλίν.

Ὁ ἀσθενὴς, ὅστις εἶδε τὰ πάντα ἐκ τῆς κλίνης του, ὑπεδέχθη μετὰ πραότητος τὸν γείτονά του ἐπανεληθόντα μὲ τὸ προσκεφάλαιον κενὸν ἀνὰ χεῖρας: ἀφοῦ δὲ τῷ προσέφερε τὰς εὐχαριστήσεις του, τῷ εἶπε: Κάμετέ μου τώρα μίαν μικρὰν χάριν, νὰ συλλέξητε πάλιν ὅλα αὐτὰ τὰ πτίλα καὶ νὰ τὰ ἐπαρθεῖσθε ἐντὸς τοῦ προσκεφάλαιου.

Οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ δωματίου καθὼς ἤκουσαν τοῦτο ἐκουπτόθησαν καὶ ἕκαστος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ὡς νὰ ἔλεγεν: Ὁ δυστυχής! ἔχασε τὸ λογικὸν του...

— Ὅχι! ὄχι! εἶπεν ὁ ἀσθενὴς ἐμβατεύσας εἰς τὰς σκέψεις τῶν φίλων του, καθόλου δὲν ἔχασα τὰς φρένας μου. Ἐγὼ συγχωρῶ! καὶ, συγχωρῶ! ἀλλὰ τὰς ὑβρῆς, τὰς κακολογίας, τὰς διαβολὰς αἰ

ὅποιοι ἐναντίον μου ἐλέχθησαν πρὸς τόσους καὶ τόσους, ποῖος θὰ τὰς συλλέξῃ; . . .

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, προσέχετε πολὺ μὴ ποτε κάμητε κακὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Αἱ λέξεις διὰ τῶν ὁποίων κακολογοῦμεν ἢ διαβάλομεν τινα ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς σπόρους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι παράγουσι καρπὸν περισσότερον ἐπιβλαβῆ πρὸ ὅσων τὸ ξίφος ὀδυνηρὰς πληγὰς προξενεῖ. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ὅσον καὶ ἀνμετανοήσητε διὰ τὰς κακολογίας σας, ἐκείναι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συλληθῶσι πάλιν, καθὼς ἦτο ἀδύνατον νὰ συλληθῶσι τὰ πτίλα τοῦ προσκεφαλαίου.

Τοῦτο θέλων νὰ δαίξῃ καὶ ὁ θεὸς ποιητῆς Ὁμηροῦ ὀνομάζει τοὺς λόγους ἔπειτα πτερόεντά ἦτοι πτερωτοὺς λόγους· διότι πρὶν ἐξαγάγωμεν τοὺς λόγους ἀπὸ τὸ στόμα μας δυνάμεθα νὰ τοὺς κρατήσωμεν, ἀλλὰ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ στόμα μας; Ἐκκαμν πτερὰ καὶ ἐπέταξαν, δὲν ἐπιστρέφουν ὀπίσω, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς; ἂν οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε κακοί, ἂν εἶνε ἐπιβλαβῆ εἴτε δι' ἡμᾶς εἴτε δι' ἄλλους τὰ πτερόεντα ἐπὶ...

ΤΟ ΕΓΚΟΛΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ἐαυτοὺς πρῶτον τὸν Θεόν, σέβομαι τοὺς γονεῖς μου, Τιμῶ τοὺς διδασκάλους μου καὶ τοὺς ἡμωθέντες μου. Εὐσεβίαν εὐκρινῆ περὶ τὰ θεῖα τρέφω, τὴν καθάραν ἀλήθειαν βασιλεύσαν μου ἔχω. Οὐδέποτε τὰ χεῖρά μου τὸ ψεῦδος θὰ μολύνῃ· εἶν' ἀνεξίτηλος κηλίς, ἢν σάπην δὲν ἐκπλύνει. Τὸν λόγον μου παντοῦ τηρῶ μετ' ἄκρας ἀκριβείας, Οὐδέποτε δίδω αὐτὰν μετ' ἀνοήτου βίας. Γλυκετὰ, εὐπροσηγορὸς καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους, Χρησὴ τὰ ἦθη, ἀγαθὴ, ἔλαχ' αὐτοῦ ἀνθρώπου. Εὐγνώμων εἶμαι πάντοτε πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντάς, Γενναῖα καὶ φιλόανθρωπος πρὸς πάντας δυστυχούντας. Τὸ δῶρόν μου μ' εὐγένειαν καὶ χάριν τὸ προσφέρει, καὶ διπλασιᾶ ἀμοιβῆν συνήθως ἀποφέρει· Ἐάν ποτ' εὐεργετήσῃ, σπανίως ἐνθυμῶμαι, τὰς ἀγαθοεργίας μου νὰ λέγω ἐνοχλούμαι. Δανείζω μ' εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ πολλὴν τὴν κρίσιν, Ἄμισθον ἀμοιβῆς καὶ μὴ μεγάλην κλίσιν. Οὐδέποτε ἄριστον μου φθονῶ τὴν εὐτυχίαν. Τῶν μωτικῶν τῶν φίλων μου κρατῶ ἐγγενοῦσιν. Πρὸς πάντας ὀμιλητικῆ, οὐδέποτε δ' οἰκεία, Τηροῦσα τὴν μεσότητά, δὲν γίνομαι γελοῖα. Γνώμην μου ἢ ἀπόφασιν πρὶν ἢ ποτε ἐπαράω, Φρονεῖν μὲ τὴν κρίσιν μου βλάπτω· ν' ἔξετάσω. Πιστὴ εἰς τὴν θεοκρατίαν μου, τῶν ἀρετῶν τὴν βίαν, Δουμάτων τῶν ἀπατηλῶν βδελύσσομαι τὴν τάσιν. Δὲν καταφροῦμαι ποτὲ κατὰ τῶν ἀλλοδόξων,

Ὅς ὄντων τίκωσι τοῦ Θεοῦ, εἰ καὶ μὴ ὀρθοδόξων. Γλυκετὴ ν' ἔγω ἦδόν μιν εὐδαίμονας νὰ κάμω, Ν' ἀνακουφίζω δυστυχεῖς ποτὲ δὲν ἀποκάμω. Δικαία οὕτα καὶ χρηστῆ, μὴδένα ἀδικούσα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου συγχωρῶ, μὴδένα ἐξαιρούσα Ὀργάνων ἐκδικήσεως ἔχω εὐεργεσίαν. Γλυκετὰν εὐχαρίστησον εἰς τὴν εὐτυχεσίαν. Περιεσκεψὲν λακωνικῆν θέλω, βραχύλογον, Φεύγω τὸ πολυσηχνοῦσθαι δι' ἄχρην ἀλόγιστον. Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος καὶ αὐτοεπαυέντης, Ἐν δὲ τῇ εὐτυχίᾳ μου μετρία κ' εὐεργετῆς. τὰς δυστυχίας· συγχωρῶ τῶν φίλων μου προθύμως· κίς τὰς ἐλλείψεις· συμπάθω καὶ βοηθῶ ἐτόιμως, Ψέγω μετὰ πραότητος, μισῶ τὴν κολακίαν, Οὐδέποτε καταφροῦνῶ, τὸ θεῶν βλακίαν. Οὐδέποτε κατηγορῶ ἢ δυσφημῶ ἀπόντας, Σωφρόνως ἀστειύομαι πρὸς φίλους μου παρόντας. Δέχομαι πᾶσαν συμβουλίην καὶ πάντων εὐχαρίστησιν, Πρὸς τοὺς ἀγνώστους δυσπιστῶ οὐκ ἀσυλλογίστως. τῆς διανοίας τὸν θαυλὸν σθένος μετὰ τὴν γαλήνην, εἰς τοὺς κακῶς ἐρίοντας εἰσίστημι τὴν ἐρήνην. Μετρία εἰς τὰ φαγητὰ, ἔπνον καὶ ἐργασίαν. Ἐγὼ τὸ πνεῦμα ἑλευθέρων, τὸ σῶμα μ' εὐεργετῶ. Χαίρω πρὸς εὐχαρίστησιν, γάνω μετ' εὐθυμίας, Φρονίμως πάντα διακνῶ, οὐκ μετ' ἀουτίας. εἰς πράγματα ἀσημαντὰ δὲν σπαταλῶ τὸν χρόνον, τὴν φλυαρίαν θεωρῶ ἐλάττωμα ἀφρόνων. εἰς ἱερὰ καθήκοντα τὰς τέψεις· θαυμάζω, καὶ εὐ γέλω εὐτυχῆς τὰς κλίσεις μετριάζω. Δὲν θέλω δόξαν ἢ τιμὰς, πλοῦτη ἢ μεγαλειά, τοῦ κόσμου ματαιότητάς, καὶ πράγματα γελοῖα. Παρὰ Θεοῦ τὴν ὑπόνοιαν ζητῶ κ' εὐσεβίαν, τὴν ἔμπνευσιν εἰς τὰ καλὰ καὶ ἁγίαν προστασίαν, Ἴνα πληροῦσα τὰς βουλάς· Ἐπίστου ἑεργετόν, τοῦ Ὀυρανοῦ εὐρεθῶ ἀξία ἐπαίνετόν.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 5 Ἰανουαρίῳ 1880.

Π. ΨΑΡΑΣ,

Ἡ ΦΩΛΕΑ.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου τῆς πόλεως Α. . . ἐσκόλασαν καὶ μετὰ τὴν σάκκην ἐπ' ὤμων ἢ ἀνὰ γείρας ἕκαστος μετοβαίνουσιν εἰς τὰς οἰκίας των. εἶν' ἀληθὲς ὅτι τὸ σχολεῖον των δὲν ἔχει ὥρολόγιον, ἀλλ' εἰς τὸν στόμαχόν των πρὸ πολλοῦ εἶχε σπμάνει ἢ τετάρτη ὥρα μ. μ., διότι ἡ ὄρεξις εἶνε ὁ ἀκριβέστερος λεπτοδείκτης τοῦ κόσμου . . . διὰ τὰ παιδιὰ.

Ἄλλοι λαμβάνουσι ταύτην, ἄλλοι ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν ἀναλόγως τοῦ μέρους εἰς ὃ ἐκεῖτο ἢ οἰκία των· μόνον ἑπτὰ παιδιὰ, ἐπειδὴ εἶνε γείτονες, πηγαίνουσι μαζῇ συζητοῦν εἰς τὸν δρόμον διὰ τοὺς βαθμοὺς τοῦς ὁποίους ἔλαβον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐγγέλων μετὰ τὸ μηδὲν τὸ δ-

Ἐπὶ τὴν κερηκολοθῆν ὁποῖόν του ἐν πτηνὸν τὸ ὄπατον ἐξήγει νὰ πετάξῃ ἐνδὲς τῆς φώλεως (σελ. 52).

ποῖον εἶχε λάβει διὰ τὴν ἀμελείαν του εἰς μαθητῆς (ὄχι δὲ ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ), εἰς δὲ μικρὸς λαμβάνων τὴν φωνὴν καὶ μιμούμενος τὸ ὄρος καὶ τὰς χειρονομίας τοῦ διδασκάλου ἐπανελάμβανε τὰς ἐπιπλήξεις τὰς ὁποίας ὁ διδάσκαλος εἶχε κάμει εἰς

ἄλλον μαθητὴν διὰ τὴν ρυπαρότητά του, καὶ ὄλοι ἐτελείωνον μετὰ τὸ σπουδαῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὴν τιμωρίαν εἰς ἣν εἶχε καταδικασθῆ ὁ υἱὸς τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου, διότι ἐφόνευσε διὰ πέτρας μίαν χελιδόνα ἐπὶ τινος τοίχου.

Ἦσαν ὠργισμένοι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μικροὶ διὰ τὴν σκληράν του πρᾶξιν καὶ ἔκρινον ὅτι δικίως τὸν ἐτιμώρησεν ὁ διδάσκαλος.

— Ξεύρετε, λέγει ἀφ᾽ ἑνὸς ἐν ὑστίμον καὶ εὐφυστάτων παιδάκι, ξεύρετε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ κυρ δημάρχου...

— Ποῖος; ὁ Μανώλης; ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Ναί! ξεύρετε ὅτι δὲν ἦλθε σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον οὔτε τὸ πρωὶ οὔτε τὸ ἀπομεινήμερον, διότι συναναστρέφεται μ' ἐκεῖνο τὸ κακὸ παιδί τὸ ὅποιον εἶνε δεκατρίων ἔτων καὶ δὲν γινώρίζει οὔτε δεκατρία γράμματα ἀπὸ τὸ ἀλφάβητον καὶ ἔγεινε καὶ αὐτὸς σάν κ' ἐκεῖνο μου φαίνεται πῶς ἐπῆγαν ἔξω εἰς τ' ἀμπέλια καὶ οἱ δύο.

— Ἐχασε τὴν ἡμέραν του, ἔχασε τόσα μαθήματα, καὶ δὲν φθάνει τοῦτο μόνον, θὰ τιμωρηθῆ καὶ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον ἐμπρὸς εἰς τοὺς συμμαθητάς του. Φαντάσου! νὰ κατανήσῃ τὸ περίπαιγμα ὅλου τοῦ σχολείου... ἐγὼ θ' ἀπέθνηκα ἀπὸ ἐντροπῆν.

— Καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμη τὸ ἐλησμόνησε; δὲν ξεύρεις ὅτι ἡ μητέρα του ἔστειλε καὶ τὸν ζῆτει παντοῦ καὶ εὐρίσκειται εἰς τρομέραν ἀνησυχίαν ὁ ὑπερήτης των ὅταν ἦλθε εἰς τὸν σχολεῖον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μήπως εἶδε κανεὶς τὸν Μανώλη, μὲ εἶπεν ὅτι ἡ μητέρα του ἀπὸ τὰ πολλὰ κλαύματα ἐλιποθύμησεν, ἀρρώστησε.

— Δὲν ἐννοῶ τί νοστιμάδα εὐρίσκουν μερικοὶ εἰς τὴν ἀταξίαν, ἀφ' οὗ τοὺς κάμνει νὰ λυπῶνται καὶ νὰ μετάνοιουν τόσον πολὺ ὁ Μανώλης τώρα εἶνε περισσότερο εὐχαριστημένος ἢ ὅταν ἤρχετο σάν ἡσυχὸ παιδί εἰς τὸ σχολεῖον; Δὲν εἶν' ἔτσι, Δημητράκη;

Τὸ παιδίον πρὸς ὁ ἀπετρίνετο ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἀπήντησε, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶχεν ἄλλοῦ τὴν προσοχὴν του.

Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δρόμου ἐφάνη ἓν παιδίον, τὸ ὅποιον κατακόκκινον καὶ ἰδρωμένον ἔτρεχεν, ἔτρεχεν, ἔτρεχεν, ἐνῶ εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει μίαν φωλεάν νεοσσῶν κοσούφων.

Αὐτὸν λοιπὸν ἔβλεπεν ὁ Δημητράκης καὶ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ μικροῦ του φίλου.

— Ἰδέτε ἐκεῖ! φωνάζει μὲ τὴν ἠχηράν του φωνήν, ἰδέτε ἐκεῖ!

— Ὁ Μανώλης!!! ἐφώνησαν συγχρόνως ἔξ παιδικαὶ φωναί, ἕνα παρετήρησαν τὸν τρέχοντα πίδα. Καλὰ λέγει ἡ παροιμία: *Πιασ' ὄρομα τὰ ἰδῆς κορμί.*

Καὶ πράγματι τὸ τρέχον ἐκεῖνο παιδίον ἦτο ὁ Μανώλης, ἀλλ' ὄχι μόνος τὸν παρεκολούθει ὀπισθεν τοῦ ἐν πτηνὸν τὸ ὅποιον ἐζήτηε νὰ πιτάξῃ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς καὶ τὸ ὅποιον ἐφώναζε μὲ τόσον παραπονετικὴν, μὲ τόσον θλιβεράν φωνήν: Τρί, τρί, τρί...

Τὸ δυστυχισμένον! εἶνε ἡ μητέρα τῶν μικρῶν πουλιῶν, τὰ ὅποια ἤρπασε μὲ ὀλοκλήρον τὴν φωλεάν ὁ Μανώλης. Εἶχεν ὑπάγει νὰ φροντίσῃ νὰ εὐρῆ τροφὴν δι' αὐτὰ καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της οἱ δύο κλέπται ὁ Μανώλης καὶ τὸ κακὸ παιδί τῆς ἔκλεψαν τὸν θησαυρὸν της. ἤρπασαν τὴν φωλεάν καὶ ἔφευγον γελῶντες.

Φαντάσθητε τὴν λύπην τῆς δυστυχοῦς μητρός, ὅταν φέρουσα εἰς τὸ βράμφος της τὴν τροφὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πολῦτιμον δένδρον ὅπου εἶχε τὴν φωλεάν καὶ δὲν εὐρε τίποτε. ἤρχισε πάλιν νὰ φωνάζῃ: Τρί, τρί, τρί... Ἄλλ' οὐδεμίαν φωνὴν ἀπεκρίνετο εἰς τὴν ἔρημον μητέρα.

Ποῦ νὰ διευθυνθῆ; ποῖος τῆς ἤρπασε τὰ τέκνα της;

Δὲν τὸ ἤξευρεν, ἀλλ' ὄπηρχε κάτι τι ἐντὸς της τὸ ὅποιον τῇ ὠμίλει, κάτι τι τὸ ὅποιον τῇ ἔδεικνε τὸν δρόμον διὰ νὰ τὰ ἀνεύρῃ, κάτι τι τὸ ὅποιον ἔκαμνε τὰ πετὰ της νὰ κινῶνται μὲ ταχύτητα ἀέρος. Μία μεγάλη δύναμις, ἐν ὀρμήφυτον—τὸ μητρικὸν φίλτρον.

Τρέχει, τρέχει πετώσα, καὶ προφθάνει τέλος τὸν ἀρπαγα.

Πετὰ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὄμους του καὶ στενάζει τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο παράπονον, ὡς νὰ ἔλεγε:

— Δός μου τὰ παιδιὰ μου, μὴ μου κλέ-

πτίς τὴν εὐτυχίαν μου, λυπήσου με, δός μου τὰ παιδιὰ μου, ἀχ! δὲν μ' ἀκούεις, θὰ τὰ φονεύσης, θὰ τὰ διασπαράξῃς, δός μου τὰ παιδιὰ μου!

Ὁ σκληρὸς ὅμως δὲν ἤκουε, δὲν συνεικναιετο, καὶ ἔτρεχεν ὀθενὲν.

Ἄλλὰ τί εἶχε γίνῃ ὁ σύντροφός του, τὸ κακὸ παιδί; ὅπως τὸν ἀνόμασεν εἰς τῶν μικρῶν μας φίλων ποῦ εἶνε;

Ἄ! αὐτὸς ἐτιμωρήθη ἐν ᾧ ἐπέτρεπον καὶ οἱ δύο ἐκ τῆς ἀρπαγῆς τῆς φωλεᾶς διήρχοντο πρὸ μιᾶς κἀνδρας τὴν ὅποιαν ἐφύλαττε μέγας μανδρόσκυλος. Τὸ κακὸ παιδί ἤρχισε νὰ βίπτῃ πέτρας εἰς τὸν σκύλον ὁ ποῖμνες τὸν συνεικναιετο ν' ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ βίπτῃ καὶ ἐκτόπησε τὸν σκύλον εἰς τὴν κεφαλὴν, οὗτος δὲ μανιδῆς τότε ἐκ τοῦ κόνου ὀρμᾶ ἐναντίον του, τοῦ ἀρπάζει τὴν μίαν παρσιάν καὶ τὸν κάμνει τόσα δαγκάματα εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὥστε ἐμεινεν ἀναίσθητος ἂν δὲν ἐπρόφθανον οἱ ποῖμνες θὰ τὸν ἔτρωγεν ἐντελῶς; ἀλλ' ἐπρόφθασαν, τὸν ἐσῆκωσαν, τοῦ ἔδωσαν τὰς πληγὰς του καὶ θὰ τὸν περιποιῶνται εἰς τὴν κἀνδραν ἕως ὅτου γίνῃ καλὰ; ἀλλὰ θὰ μείνῃ ὁ δυστυχὴς μὲ μίαν παρσιάν εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν... Ὡ! ἀταξία, ἀταξία!..

Καὶ οὕτω ὁ Μανώλης ἔμεινε μόνος καὶ τρέχων μὲ διπλάσιαν ταχύτητα ἕνεκα τοῦ φόβου ἐνεφανίσθη, ὡς εἶδομεν, ἐνώπιον τῶν ἑπτὰ μικρῶν μας φίλων, καὶ ἐπλησίαζε πρὸς αὐτούς.

— Εἰσθε σύμφωνοι ὅλοι νὰ μὴ τὸν ἀφῆσωμεν νὰ περάσῃ; ἐφώνησεν ὁ Δημητράκης ἔλθετε σύμφωνοι νὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν θέσιν της τὴν φωλεάν τὴν ὅποιαν ἤρπασεν;

— Σύμφωνοι! σύμφωνοι! ἐφώνησαν ὅλοι, καὶ ἐποποθετήθησαν καθ' ὅλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ, σχηματίζοντες φραγμὸν διὰ τῶν σωμάτων των.

— Ἀφετὲ με νὰ περάσω! φωνάζει.

— Ὅπισω, ἀνανδρε καὶ ἀπάνθρωπε, ἀνέκραξαν ἑπτὰ ὠργισμέναι φωναί, ὀπίσω! καὶ ἔφραττον τὴν δίοδον.

Ὁ Μανώλης ἔστη δὲν ἀνθίσταται ἐνώπιον τῆς καλῆς πράξεως τῶν ἑπτὰ ἐκείνων μικρῶν ὁ Μανώλης ἠνώνησε πόσον κακὴ ἦτο ἡ ἰδικὴ του.

Ἡ συνειδήσις του τὸν ἔτυπεν ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχεν ἀρπάσει τὴν φωλεάν ἀλλὰ ἐπνιγε τὰς φωνὰς της. Ἐκεῖνο τὸ ὀπίσω τῶν μικρῶν ἐκείνων, τῶν ὀπίστων ὁ μεγαλύτερος ἦτο μικρότερος ἀπὸ αὐτόν, τὸν ἔκαμε νὰ ἐντραπῆ, ἡ συνειδήσις του τῇ ἐφώναζε δυνατώτερα: εἶσαι κλέπτης, φονεύς, κακοῦργος, ἀπόδος εἰς τὴν μητέρα τὰ πουλάκια της.

Καὶ ἡ μητέρα ἐφώνησεν ὀπισθεν τοῦ: Τρί, τρί, τρί. Στέκει ὀλίγον σκέπτεται ἔπειτα στρέφει μὲ ὀρμὴν καὶ τρέχει πρὸς τὸ δένδρον ν' ἀφήσῃ τὴν φωλεάν καὶ ἡ μητέρα τὸν ἀκολουθεῖ κατόπιν. Ἄμα ἐπλησίασεν ἀφῆκε τὴν φωλεάν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἔπειτα ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον ἐσταμάτησεν νὰ παρατηρήσῃ τί θὰ συμβῇ.

Ἡ μητέρα τότε πετᾷ ὡς παράφρων ἐν μέσῳ τῶν τέκνων της πῶς φιλοῦνται βράμφος μὲ βράμφος, πῶς γλυκοκελαδοῦν, πῶς κινοῦν τὰς μικρὰς των κεφαλὰς; τί νὰ λέγουν μὲ τόσῃ χαρᾷ;

Τοιαύτην λοιπὸν εὐτυχίαν ἤθελεν αὐτὰς νὰ καταστρέψῃ;

Ἐντρέπετο διὰ τὸν ἑαυτὸν του τῷ ἤρχοντο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐστράφη βαδίζων σιγὰ, σιγὰ πρὸς τὴν πόλιν.

Οἱ δὲ μικροὶ μας φίλοι; Αὐτοὶ ἐλησμόνησαν καὶ πῖναν καὶ σάκκουε καὶ παιγνίδια καὶ ἔττανται μὲ ἄκραν προσοχὴν ἀκούοντες τὴν εὐγλωττον ἀγόρευσιν τοῦ Δημητράκη, ὅστις ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς ὀμιλεῖ θερμῶς ὑπὲρ τῶν πτηνῶν ἀποκαλεῖ θηρία τοὺς βλάπτοντας καὶ καταποιούντας τὰ πτηνά, τοὺς μὴ συγκινουμένους ἀπὸ τὸ γλυκὸ καὶ μαγευτικὸν των κελάδημα. (*)

(*) Σ. τ. Δ. τὸν λόγον τοῦ μικροῦ Δημητράκη θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, ἀν χίλιοι τοῦλάχιστον ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας μᾶς εἰδοποιήσῃσι δι' ἐπιστολῆς των ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ τὸν ἀναγνώσωσιν.

Τίς ἤξεύρει ἂν ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ἐκείνου δὲν ἀντηχήσῃ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς;

Ποῖος ἤξεύρει ἂν ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ κεφαλῇ δὲν ἐγκυμονῆται ἡ μεγαλοφυΐα ἄλλου Περικλέους!...

Ὁ Μανώλης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν περὶ λόγων ἀφ' ἧς ἀνέβη δειλὰ δειλὰ εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τὰ πάντα ἦσαν εἰς κίνησιν, εἰς ἀνησυχίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἐδῶ ὤμιλουν μὲ φωνὴν σιγαλὴν περὶ ἀσθενείας, ἐκεῖ προσητοιμάζον ἱατρικά, καὶ παρέκει εἶδε διαβαίνοντα ἕνα ἄνθρωπον μὲ μαῦρα ἐνδύματα τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἱατρός.

Φοβερὰ προαίσθησις κατέλαβε τὸν Μανώλην καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός του· ἀλλὰ τὴν ἐμπόδισαν λέγοντες ὅτι αὕτη ἀσθενεῖ κατόπιν τῆς λιποθυμίας ἣν ὑπέστη, διότι ἐμαθεν ὅτι ὁ σκόλος ἐδάγκασε τὸν Μανώλην.

Ὁ Μανώλης ἐκάθησεν εἰς μίαν καθέκλαν καὶ ἐλόθη εἰς δακρυὰ· ὄχ! εἰς ποίαν κατὰστασιν ἔφερε τὴν μητέρα του! πῶς θὰ τολμήσῃ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα του! καὶ αὐριον θὰ τιμωρηθῇ ἐνώπιον ὄλων τῶν συμπαθητῶν του ὑπὸ τοῦ διδασκάλου.

Ὁραῖον κέρδος τῷ ἀπέφερε μίαν ἡμέρα ἀτάξιας...

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ

Μίαν ἡμέραν εἶπεν ἕνας λύκος εἰς ἕνα κύνα: «Βίμεθα ὅμοιοι ὡς πρὸς τὴν μορφήν, ἔχομεν τὸ ἴδιον τρίχωμα, τὸ ἴδιον βᾶδισμα, ἀλλὰ διατί ἡ τύχη μας εἶναι τόσο διαφορετικὴ; Σὺ δ' ἄνθρωπος παντοῦ σὲ περιποιεῖται καὶ σὲ τρέφει, ἐνῶ ἐμὲ μὲ μισεῖ, μὲ καταδιώκει, μὲ φωνεῖ, καὶ ὑπόσχεται δῶρα εἰς ὅποιον τῷ φέρει τὴν κεφαλὴν μου· διατί αὕτη ἡ διαφορά; δὲν εἶναι ἀδικία;»

Ὁ κύων ἀπεκρίθη: «Ἐγὼ θωπεύω, ἐνῶ σὺ δαγκάνεις!»

Ἐκαστος, μικροί μου ἀναγνώσταί, θεωρεῖτε ὅτι σπεῖρει. Ἐκαστον τὸν μεταχειρίζονται ἀναλόγως τῆς ἀρετῆς του ἢ τῆς

κακίας του. Προῖπει ν' ἀγαπᾷ τις διὰ τὰ τὸν ἀγαπῶσιν. Κ.

ΤΟ ΚΟΝΔΥΛΟΜΑΧΑΙΡΟΝ ΜΟΥ

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἀκόμη ἦμην μικρὰ, μοὶ ἐγάρτισεν ἡ μήτηρ μου ἓν κονδυλομάχαιρον. Ἐπειδὴ ἦτον ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀπέκτησα τοιοῦτον ὄρατον καὶ χρήσιμον πρᾶγμα, τὸ ἐφόραζα ἐπιμελῶς εἰς μικρὸν τι κιβώτιον μετὰ ζῦλλον ἐλεγκτῶν παιγνιδίων. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐδειξά το κονδυλομάχαιρόν μου εἰς τὴν ἐξυδελφὴν μου, εἰς τὴν ὁποῖαν τόσο πολλὴ ἤρθεσαν ὥστε μοὶ ἐπαύσαν νὰ τῆς τὸ πωλήσω ἀντὶ ὀλίγων κερυθίων καὶ ζαχαρωτῶν. Ἡ προσφορά τῆς ἦτο πολλὴ προσελκυστικὴ, καὶ ἐγὼ χαρὴς νὰ ζητήσω κενεὸς ἄλλου τὴν συμβουλήν ἐδέχθην τὰς προτάσεις τῆς καὶ τῇ ἐπώλησα τὸ κονδυλομάχαιρον. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲν εἶχον πλέον κερυθία καὶ ζαχαρωτά, τὰ ἐφαγα ὅλα, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμήθην μὲ καρδίαν τεθλιμμένην. ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ὁποῖαν ἀνοησίαν εἶχον κάμει καὶ ἦμην πλέον βεβαία ὅτι θὰ ἐπιπληθῶ διὰ τὴν ἀρτίαν μου, ἅμα τὸ πρᾶγμα γίνῃ γνωστὸν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ θεία μου θέλουσα νὰ ζῶσῃ ἐν μολυβδοκόνδυλον, μοὶ ἐζήτησε νὰ τῇ δανείσω τὸ μαχαιριδίον μου. Δὲν εἶπον τίποτε ἄλλ' ἐξῆλθον τοῦ δωματίου προφανίζομένη ὅτι πηγαίνο νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τὸ κιβώτιον. Ἀμα ἐξῆλθον εὐρέθην εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Τί ἔπρατε νὰ εἶπω; τί νὰ κάμω; νὰ ἐξομολογηθῶ τὴν πράξιν μου, ἦτο πολλὴ ἐξουτελιστικὴν καὶ δὲν καταδεχόμεν νὰ ταπεινωθῶ τόσο ὥστε νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀπάτην μου. Ἐκεῖνα λοιπὸν προτιμώτερον νὰ εἶπω ἐν ψεύμα, καὶ μετὰ τὴν σκέψιν κούτην ἀμέσως ἐπέστρεψα πρὸς τὴν θείαν μου καὶ ὑποκρινομένη ὅσῃν ἠδυνάμην λύπην καὶ ἀπελιπίαν, τῇ εἶπον ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχασα τὸ μαχαιράκι μου, ὅτι μοῦ ἔπεσεν εἰς μίαν χαρμαῖδα τοῦ πατώματος καὶ ἐκεῖ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς δροσολογούς μου.

— Ποῦ τὸ ἔχασες; μὲ ἠρώτησεν ἡ θεία

Οἱ μικροὶ ἤκουον μὲ ἄκραν προτοχὴν τὴν ἐγγλωττον ἀγόρευσιν τοῦ Δημητράκη (Σελ. 55).

ἐγερθεῖσα καὶ ἐτοίμη νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἔχασα.

— ὦ! εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ ἔπεσεν ἐδῶ, εἶπε, παρατηρήσασα τὸ σχᾶσμα τὸ ὁποῖον τῇ ἐδειξά.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἰσώπων, ἐπανελάβε:

— Βεβαίως εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ ἔπεσεν εἰς αὐτὴν τὴν βαγάδα, διότι δὲν εἶνε πολλὴ ἀνοικτὴ ὥστε νὰ χωρῇ ἕνα σοριά.

— Ἐδῶ μοῦ ἔπεσε, θεία! μάλιστα καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ἐπῆρα ἀπὸ τὸ κιβώτιον διὰ νὰ σοὶ τὸν φέρω.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔλεγον τοὺς λόγους τούτους καὶ τὸ ἐρόθημα, τὸ ὁποῖον πάντοτε χρωματίζει τὸ πρόσωπον τῶν ἐνόχων, τοσοῦτον μὲ κατέπρῳδεον, καθόσον μάλιστα ἦτο φανερώτατον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ χαθῇ ἕνα κονδυλομάχαιρον εἰς τόσο μικρὰν τρίπαν. Ἀφοῦ τέλος εἶδον ὅτι τὰ πάντα εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλουν εἰμὴ εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκθέτουν ἀπέναντι τῆς

θείας μου ὡς ψεύστριαν, μὲ ἐπῆραν τὰ δακρυὰ καὶ ὁμολόγησα τὴν καθαρὴν ἀλήθειαν.

Δεσποινίς Σ. Π. Π.

Η ΠΑΛΑΙΑ ΟΙΚΙΑ

Τί παλαιὰ οἰκία! Ἦτο τριακοσίων σχεδὸν χρόνων, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἣτις ἦτο κεχαραγμένη ἐπὶ τετραγώνου ζύλου ἐν μέσῳ στεφάνου ἀνθῶν. Ἀνωθεν τῆς θύρας ἦσαν στίχοι γεγραμμένοι κατὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ παράδοξον εἶδος τῆς γραφῆς, τὸ ὁποῖον πολλοὶ τῶν ἀνεγνωστῶν μας θὰ εἶδον βεβαίως εἰς παλαιὰ τινα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία· καὶ ἀνωθεν ἐκάστου παραθύρου ἦσαν γεγλυμμένοι μορφῇ κάμνουσαι φοικώδεις μορφασμοί. Ἡ οἰκία ἦτο διώροφος, καὶ ἐπὶ τῆς στέγης ἐξετείνετο μίαν ὑδροροήν τελειόνοσα εἰς κεφαλὴν δράκοντος. Ἡ βροχὴ ἔπρεπε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ὁδὸν διὰ τῆς κεφαλῆς ταύτης, ἀλλ' ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν, διότι

ή ύδραρρόη είχε μίαν ὄπην εἰς τὸ μέσον.

«Ὅλαι αἱ ἄλλαι οἰκίαι τῆς ὁδοῦ ἦσαν καινουργαῖς καὶ καθαραί, ἐστολισμέναι μὲ μεγάλους πλίνθους καὶ λευκοὺς τοίχους· ἐφαίνοντο ὡς νὰ περιεφρόνουν τὴν γηραιάν των γειτόνισσαν.

«— Πόσον καιρὸν τὸ παράπηγμα τοῦτο θὰ μείνῃ ἐδῶ;» ἐσκέπτοντο· «ἐμποδίζει τὴν θείαν μας ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος. Ἡ κλίμαξ τῆς εἶνε πλατεία ὡσάν ἐνὸς παλατιοῦ, καὶ ὑψηλὴ ὡσάν ἐνὸς πύργου. Τί ἀνοσιτιά! κ' αὕτη...»

Ἐν μιᾷ τῶν ὠραίων τούτων οἰκιῶν, ἀντικρὺ τῆς παλαιᾶς ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον ἓν μικρὸν παιδίον, μὲ παρειὰς ὀροσερᾶς καὶ ὀφθαλμοὺς ἐπιθηροβολοῦντας. Ἦγάπα πολὺ νὰ βλέπῃ τὴν παλαιάν οἰκίαν εἴτε τὴν ἡμέραν εἴτε τὴν νύκτα μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Εὐχαριστεῖτο ν' ἀντιγράψῃ τὰς μορφαζούσας κεφαλὰς, τὰ κοσμήματα τὰ ὅποια περιεκόχλουν στρατιώτας ὀπλισμένους μὲ δόρατα, καὶ τὰς ὀδραρράδας αἰτινας ὁμοιάζου πρὸς δράκοντες ἢ ὄφεις. Ἡ παλαιὰ οἰκία κατοικεῖτο ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ἠλικιωμένον, φοροῦντα κοντὸν βρακί, ἐπανοφώριον μὲ μεγάλα χάλκινα κομβία καὶ μεγαλοπρεπῆ φενάκην (περούκαν). Κανεὶς δὲν ἐπήγαινε νὰ τὸν ἰδῇ ἐκτὸς μόνον ἐνὸς γέροντος ὑπηρετοῦ, ὅστις κάθε πρωτὴ ἐπήγαινε νὰ τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ λάβῃ παραγγελίας. Ἐνίοτε ἐβλεπεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τότε τὸ μικρὸν παιδίον τῷ ἔκαμνε μὲ τὴν κεφαλὴν του ἓνα φιλικὸν χαιρετισμόν· ὁ γέρονς τὸν ἀντεχαιρέτα καὶ οὕτω ἔγιναν φίλοι χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ἔλεγον συνήθως: ὁ ἀντικρυνὸς γέρονς φαίνεται εὐπρεπὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶνε δυστυχῆς, διότι εἶνε πάντοτε μόνος!

Διὰ τοῦτο τὸ παιδίον μίαν Κυριακὴν, ἀφ' οὗ περιετύλιξε κάτι τι εἰς ἓν τεμάχιον χαρτίου κατέβη εἰς τὴν ὁδὸν καὶ λέγει εἰς τὸν γέροντα ὑπηρετῆν: «Ἄκουσον, ἐάν θέλῃς νὰ ὑπάγῃς τοῦτο εἰς τὸν ἀντικρυνὸν

γέροντα, θὰ μοι κάμῃς μεγάλην χάριν. Ἐγὼ δῶ μολυβένιους στρατιώτας, τῷ δίδω τὸν ἓνα, διὰ νὰ μὴ ἦνε πάντοτε μόνος.»

Ὁ γέρονς ὑπηρετῆς ἐξεπλήρωσε μετὰ χαρᾶς τὴν παραγγελίαν τοῦ παιδιοῦ καὶ ἔφερε τὸν μολύβδινον στρατιώτην εἰς τὴν παλαιάν οἰκίαν. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον τὸ μικρὸν παιδίον προσκλήθην νὰ κάμῃ ἐπισκεψὴν εἰς τὸν γέροντα, ἔτρεξε μὲ τὴν ἄδειαν τῶν γονέων του.

Ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐπεκράτει παντοῦ μεγίστη καθαρότης. Ὁ διάδρομος ἦτο ἐστολισμένος μὲ εἰκονογραφίας ἵπποτων φρουρούντων τὰς πανοπλίας των καὶ γυναικῶν ἐνδεδυμένων μεταξωτὰς ἰσθητάς. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου ἐπαρουσιάζετο μέγας ἐξώστης, ὀλίγον στερεός, εἶνε ἀληθῆς, ἀλλὰ κεκοσμημένος μὲ χλόην καὶ παλαιὰς γάστρας αἰτινας· εἶχον λαβίδας ὡτα ὄνου.

Ἐπειτα τὸ μικρὸν παιδίον ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκάθητο ὁ γέρονς· «Εὐχαριστῶ διὰ τὸν μολυβένιον στρατιώτην, μικρὸν μου, εἶπεν οὗτος, εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σου ἐπισκεψὴν.»

— Μοι εἶπον, ἀπήντησε τὸ παιδίον, ὅτι ἦσο πάντοτε μόνος, διὰ τοῦτο σοῦ ἔστειλα ἓνα ἀπὸ τοὺς μολυβένιους μου στρατιώτας διὰ νὰ σοῦ κάμνουν συντροφία.

— Ὁ! ἐπανέλαβεν ὁ γέρονς δὲν εἶμαι ἐντελῶς μόνος· παλαιαὶ σκέψεις χαμρικῶν φορᾶν μὲ ἐπισκέπτονται· καὶ τώρα ἔρχεται σὺ· δὲν πρέπει νὰ παραπονώμαι.»

Ἐπειτα ἔλαβεν ἀπὸ μίαν τράπεζαν ἓν βιβλίον εἰκονογραφίων. Μέσα εἰς αὐτὸ ἦσαν ζωγραφισμένοι μεγαλοπρεπεῖς λιτανεῖαι, παράδοξα ἀμάξια, ὅμοια τῶν ὀπίσθων δὲν ὑπάρχουν πλέον, καὶ στρατιώται φοροῦντες στολὰς ὅπως ὁ Φάντες σπαθί. Ἐκτὸς τούτων ἦσαν ζωγραφισμένοι διάφοροι συγχεῖται μὲ τὰς σημαίας των· ἡ σημαία τῶν βαπτῶν εἶχε ἓν φαλίδι κρατούμενον ἀπὸ δύο λέοντας· ἡ δὲ τῶν ὑποδηματοποιῶν ἔφερεν ἓνα ἀστὸν, χωρὶς ὑποδήματα, εἶνε ἀληθῆς, ἀλλὰ μὲ δύο κεφαλὰς. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ θέλουν νὰ τὰ ἔχουν ὄλα διπλά, διὰ νὰ σχηματίζον ζεύγη.

Καὶ ἐν τῷ τῷ μικρὸν παιδίον παρστήρει τὰς εἰκονογραφίας ὁ γέρονς ἐπῆγεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον διὰ νὰ πάρῃ γλυκίσματα, μῆλα, καὶ λεπτοκάρυα. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ παλαιὰ οἰκία ἦτο πολὺ νόστιμος.

«Δὲν θὰ ἠμπορέσω ποτὲ νὰ ὑποφέρω τὴν ζωὴν ταύτην, εἶπεν ὁ μολύβδινος στρατιώτης ὀρθὸς ἐπὶ ἐνὸς κιβωτιοῦ. Πόσον μελαγχολικὰ εἶνε ἐδῶ! τί μοναξιά! τί δυστυχία νὰ εὐρίσκηται κανεὶς εἰς τοιοῦτον μέρος ἐνῷ ἔχει συνειθίσει εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν. Ἡ ἡμέρα δὲν τελειοῦται. Πόση διαφορά εἶνε ἐδῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὅπου ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου συνδιελέγοντο τόσον εὐθόμως, καὶ ὅπου σὺ καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔκαματε τόσον εὐχάριστον θόρυβον! Αὐτὸς ὁ γέρονς μὲ τὴν μοναξίαν του δὲν θέλει νὰ τὸν θωπεύουν· δὲν ἠξεύρει νὰ γελᾷ. Ἡ κατοικία αὕτη ὁμοιάζει πρὸς τάφον· ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ ὑποφέρω τοιαύτην ζωὴν.»

— Μὴ θρηνῆς τόσον, ἀπήντησε τὸ μικρὸν παιδίον· ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι ἐδῶ· καὶ ἔπειτα ἠξεύρει ὅτι ἔρχονται καὶ τὸν ἐπισκέπτονται καὶ αἱ παλαιαὶ του σκέψεις.

— Ἦμπορεῖ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰς βλέπω· δὲν τὰς γνωρίζω. Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ μένω ἐδῶ.

— Καὶ ἐντοσοῦτω πρέπει νὰ συνειθίσῃς.

Ὁ γέρονς ἐπνεῆλθε μὲ πρόσωπον μειδιῶν, φέρων γλυκίσματα, μῆλα καὶ λεπτοκάρυα καὶ τὸ μικρὸν παιδίον δὲν ἐσυλλογίσθη πλέον τὸν μολύβδινον στρατιώτην.

Ἀφ' οὗ ἔφαγε καλὰ, καλὰ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν των εὐχαριστημένος· καὶ ὁ σάκις ἐβλεπε τὸν γηραιὸν φίλον του εἰς τὸ παράθυρον ποτὲ δὲν ἐλησμόνει νὰ τῷ κινήσῃ φιλικῶς τὴν κεφαλὴν.

Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ἔκαμε δευτέραν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν παλαιάν οἰκίαν.

«Δὲν ἠμπορῶ πλέον! εἶπεν ὁ μολύβδινος στρατιώτης. Ἐχῶτα μολυβένια δάκρυα εἶνε πολὺ μελαγχολικὰ ἐδῶ! Καλλίτερα εἶχα νὰ ἐπήγαινα εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἄς ἐκινδύνεσα νὰ χάσω τοὺς βραχίονας ἢ τὰς κνήμας μου. Τοῦλάχιστον θὰ εἶνε μία ἀλ-

λαγή. Δὲν ἠμπορῶ πλέον! Ἠξεύρω τώρα τί εἶνε αἱ παλαιαὶ σκέψεις, διότι καὶ αἱ ἰδικαὶ μου μὲ ἐπισκέφθησαν, ἀλλὰ καθάλου δὲν μὲ εὐχαρίστησαν. Σὰς ἐβλεπον εἰς τὴν ἀντικρυνὴν οἰκίαν ὡσάν νὰ ἦσθε ἐδῶ. Ἡ μνη παρὼν εἰς τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν σας, εἰς τὰ μαθήματά σας τῆς μουσικῆς, καὶ ἐνόμιζα ὅτι ἦμην εἰς τὸ μέσον ὄλων τῶν ἄλλων παιγνιδίων σας. Ἄλλοίμονον! αὐταὶ ἦσαν αἱ παλαιαὶ μου σκέψεις. Εἰπέ μοι ὀλίγον, τί κάμνει ἡ μητέρα σου καὶ ἡ μικρὰ Μαρία σας! Πληροφόρησόν με ἐπίσης· καὶ διὰ τὸν συντροφόν μου τὸν ἄλλον μολύβδινον στρατιώτην· αὐτὸς ἔχει καλλιτέραν τύχην ἀπὸ ἐμᾶ· δὲν ἔαστώ πλέον, δὲν ἔαστώ πλέον!

— Δὲν εἶσαι πλέον ἰδικός μου, ἀπήντησε τὸ μικρὸν παιδίον, ἀφοῦ σε ἐχάρισα δὲν ἠμπορῶ νὰ σε πᾶρω ὀπίσω. Συμμορφώσου λοιπὸν μὲ τὴν τύχην σου.

Ὁ γέρονς ἔφερεν εἰς τὸ παιδίον εἰκονογραφίας καὶ μερικὰ χαρτία δόλαχρυσα, διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ἐπειτα ἤνοιξε τὸ κλειδοκώμβολόν του, ἔπαιξε μίαν μικρὰν μελωδίαν καὶ ἐτραγώδησε σιγὰ σιγὰ ἓνα παλαιὸν τραγουδάκι.

«Στὸν πόλεμον!» Στὸν πόλεμον! ἐφώνηξεν ὁ μολύβδινος στρατιώτης, καὶ ἐκρημνίσθη κατὰ γῆς.

Ὁ γέρονς καὶ τὸ μικρὸν παιδίον ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀνασκηώσουν, ἀλλὰ τὸν ἐζήτησαν παντοῦ καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν εὗρουν. Ὁ μολύβδινος στρατιώτης ἔπεσεν εἰς μίαν βράγδα.

Ὑστερον ἀπὸ ἓνα μῆνα ἦτο χειμὼν, τὸ μικρὸν παιδίον ἐφύσα ἐπὶ τῶν ὄλων τῶν παραθύρων διὰ νὰ λυθῇ τὸν πάγον, καὶ νὰ κάμῃ ἔπειτα μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του ἓνα μικρὸν φαγγίτην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὴν ἀντικρυνὴν παλαιάν οἰκίαν. Ἡ χιών ἐσκέπαζε ἐντελῶς τὴν κλίμακά της, ὄλας τὰς ἐπιγραφὰς καὶ ὄλας τὰς γλυφὰς. Δὲν ἐφαίνετο κἀνεὶς, καὶ πραγματικῶς, κἀνεὶς δὲν ὑπῆρχεν· ὁ γέρονς εἶχε ἀποθάνει.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν μία ἀμάξα ἐσταμά-

τῆς εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ λάβῃ τὸν νεκρὸν τοῦ γέροντος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐνταφιασθῆν ἐξω εἰς τὴν ἐξοχὴν. Κάνεις δὲν ἠκολούθει τὴν ἄμαζαν. Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ γέροντος εἶχον ἀποθάνει ἐπίσης. Μόνον τὸ μικρὸν παιδίον ἔτριψε μὲ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τοῦ ἐν φιλίᾳ πρὸς τὸ νεκροκράββατον ἐνῶ ἀνεχώρει.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ παλαιὰ οἰκία ἐπωλήθη, καὶ τὸ μικρὸν παιδίον διὰ τοῦ φεγγίτου τοῦ εἶδεν ὅτι ἐστίκωνον τὰς ἐκονογραφίας τῶν ἵπποτων καὶ τῶν εὐγενῶν κυριῶν, τὰς γάστρας, τὰ δρόινα ἐπιπλα, καὶ τὸ παλαιὸν κλειδοκύμβαλον.

Τὴν ἀκόλουθον ἀνοιξὶν ἐρημνίσαν τὴν οἰκίαν.

«Ἐγὼ πλέον ὡσὶν πράγμα!» ἔλεγον καὶ ἐπανελεγον ὅλοι· καὶ εἰς ὀλίγας ὥρας δὲν ἔμεινε παρὰ σωρὸς ἐρείπιων.

«Τέλος πάντων!» εἶπαν αἱ γειτονικαὶ οἰκίαι καμαρόνουςαι.

Ἐπιπλέον ἀπὸ μερικὰ ἔτη εἰς τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς οἰκίας ἐκτίσθη μίᾳ μεγάλῃ οἰκίᾳ νέᾳ καὶ μεγαλοπρεπῆ, μὲ μικρὸν κήπον περικυκλωμένον μὲ κιγκλίδας σιδερέας, ἐκατοῖσαι εἰς αὐτὴν εἰς παλαιὰς γνωριμίας μας, τὸ μικρὸν παιδίον, ὁ φίλος τοῦ γέροντος. Τὸ παιδίον εἶχε μεγαλώσει, εἶχε νομρευθῆ καὶ μίαν ἡμέραν παρεστῆρι εἰς τὸν κήπον τὴν χρίσταν ἀύζυγόν του, φουτεύουσαν ἐν ἔνθος.

Ἐξάφην ἀπέσυρε τὴν χειρὰ τῆς καὶ ἐφώναξε· καὶ τι δὲν εἶχε κεντήσει τὴν χεῖρά τῆς.

Τί φαντάζεσθε ὅτι ἦτο; Τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ μολύβδινος στρατιώτης, αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ὁποῖον τὸ παιδίον εἶχε χαρίσει εἰς τὸν γέροντα. Ἀφοῦ ἐρρίφθη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀνεκατέθη μὲ τὰς πέτρας καὶ τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς οἰκίας, ἐπὶ τέλους ἐχώθη μέσα εἰς τὴν γῆν.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐκαθάρισε τὸν στρατιώτην μὲ ἐν πράσινον φύλλον κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα μὲ τὸ μανδύλιόν τῆς. Αὐτὸς ἠσθάνθη ὅτι ἐξῆπνα ἀπὸ μακρὸν καὶ βαρὺν ὑπνον.

«Στάσου νὰ τὸν ἴδῃ ὀλίγον!» λέγει ὁ σύζυγός τῆς γελῶν, ὦ! ὄχι, δὲν εἶνε αὐτός. Ἀλλὰ μ' ἐνθυμίζεις τὴν ἱστορίαν ἐνὸς ἄλλου μολύβδινου στρατιώτου τὸν ὁποῖον εἶχον ὅταν ἦμην παιδίον.»

Τότε διηγήθη εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς οἰκίας, τοῦ γέροντος, καὶ τοῦ μολύβδινου στρατιώτου τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὸν γέροντα διὰ νὰ τοῦ κάμη συντροφιά.

Ἡ σύζυγός του ἀκούσασα αὐτὸν, ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς τῆς βραχόμενους μὲ δάκρυα.

«Τὰχα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ὁ ἴδιος στρατιώτης;» εἶπε· «Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸν φυλάττω. Ἀλλὰ ἠμπορεῖς νὰ μοὶ δείξῃς τὸν τάφον τοῦ γέροντος;»

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ σύζυγός, δὲν ἠξούρω ποῦ εἶνε, καὶ ὅλοι δὲν τὸ ἠξούρου καθὼς ἐγώ. Ὅλοι τοῦ οἱ φίλοι ἀπέθανον προτιότερα ἀπὸ αὐτόν, κανεὶς δὲν τὸν συνώδευσεν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, καὶ ἐγὼ ἦμην μικρὸν παιδίον τότε.

— Τί φρικτὸν πρᾶγμα ἡ μοναξιά!

— Φρικτὸν πρᾶγμα, ἀληθῶς, ἐσκέφθη ὁ μολύβδινος στρατιώτης. Ἐντοσούτω καλλίτερα νὰ ἦνε κανεὶς μόνος παρὰ νὰ βλέπῃ ὅτι τὸν ἐλησθύνθησαν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδέρσον) ΑΙΜ. ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΛΘΑ ΕΥΧΗ ΚΟΡΑΣΙΟΥ

Μικρὸν κοράσιον πενταετὲς ἠγάπα ἐξίσου τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν μάμμην τῆς. Κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς μάμμης ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸ θυγάτριόν τῆς: «Παρακάλεσον τὸν Θεόν, ἀγαπητή μου, νὰ εὐλογήσῃ τὴν μάμμην σου καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γηράσῃ πολὺ.» Ἐπειδὴ δὲ τὸ κοράσιον παρετήρησε τὴν μητέρα του μετὰ τινος ἐκπλήξεως ἐπανελάθει: «Πῶς! δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ τὴν μάμμην σου καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γηράσῃ;»

— ὦ! μήτηρ, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον, ἡ μάμμη μου εἶνε πλέον πολὺ γράϊα· προτιμῶ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ τὴν κάμῃ πάλιν νέαν.

Ο ΟΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ.

(Μύθος)

Ἐνας γαϊδαρός μιά μέρα (μέσω μπάθιο) — μὰ πειράζει ἀντὶ ὄνο νὰ τὸν εἶπω γαϊδαρο τὴν ἀφεντιὰ του: Ὅπως καὶ ἐν τὸν ὄνομάσω ὅτι εἶναι δὲν ἀλλάζει, ὁ ἄλλο τίς ταρα τὰ πόδια, ὁ ἄλλο μακρὰ τ' αὐτία του. Τὸ λοιπὸν ὁ γαϊδαρός μας μιά τοῦ Ἀπριλιοῦ ἡμέρα

ἐλαφρὸς ὡτὸν πούλακι δίχως βίρος καὶ σαμῆρι βγήκε σ' ἐξοχὴ νὰ πάρῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα καὶ νὰ κυλισθῇ λιγάκι εἰς τὸ πράσινο χορτάρι. Ἄ! θαρρεῖ ὅτι ἡ κάμποι τοῦ ἐκάναν τραπεζι τὶ ἀρχοντικὸ θυμῆρι! πόσος πλοῦτος πρᾶσινίζει!

τρώγει, παίζει, παίζει τρώγει κ' όλο τρώγει κ' όλο παίζει και κυλιέται να χωνεύσει και σηκώνεται κ' αρχίζει. Κ' έτσι εύτυχής σάν δένος και βροδιάζει ξαπλωμένος πάνω εις τό φαγητό του που του κάνει και γιά τρώμα, όταν εξαφνα πηδάει εμπροστά του φοβισμένος ένας κύρ λαγός τρελάτος και να τρέξη θέλ' άκόμα.

— Πατριώτη! ποιά κ' έσαι! στάσου δά να σε ίδουμε κ' ό λαγός μας πέρνει θάρρος και τεντόνει τα αυτιά του — Τί γράφεις αιδούς τους ξένους τόπους; ανταμωθούμε τι ζητάεις αιδά τα μέρη; — Εδώ κοουσα εκεί κάτω.

— Πώς σέ λέν; — Λαγός! — Για πές μου γό θεό σου κ' ερωτήσω μήπως έσαι συγγενής μου κ' τή δική μας τή φαμίλια — Τι νιμή! — Τους ιδικούς μας άπ' τ' αιδιά τους ηρωϊκό πούνε μακρυνά κ' οι άλλοι σκάνουνε από τή ζήλια.

— Η κυρούλα μου δέν μου πτε τίποτε γιό τή γεννιά μου.

— Τί άρα! αιδιά ποιά τάχεις! θάρρος! πηδ κοντά μου ήλ! Άριστούργημα! κοντεύουν να δουλεύουν τα δικά μου μακρυνά, φαρδιά, άφράτα! μα αιδά είναι μια τρέλλα! Με μαγεύει με τ' αιδιά σου άχ, θεέ μου! με τρελλοποιεί. Τί εύγένεια, τί χάρις, τί κομψά, τί τεργιασμένα έχεις μέλλων! με τ' αιδιά σου μέγας και τρανώσας γίνης. Άλλοι έχουνε, κεφαλι, κ' άλλοι αιδιά δέν βλέπεις μέγας.

Κ' εις τον Υψιστον προσφέρου
Με τό ζήμα των λατρείαν

Στά χωράφια του πηγαίνει
Με χαράν και ό άγρότης
Ή δουλειά τον περιμένει
Και μαζή και ή φαιδρότης

Τι ώραία ποικιλία
Πού τά όμματα μαγεύει!
Τι μεγάλη άρμονία
Εις τήν φύσιν βασιλεύει!

Γ. Α. Θ.

ΔΥΩ ΝΗΠΙΑΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

1. ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ.

Μιά φορά ήτον ένα κοριτσάκι και εκάθητο εις τον κήπο τους.

Εις την πόρτα ήτον ένα μικρό γατάκι παρά πολύ εύμορφο.

Τό κοριτσάκι εφώνηζε στο γατάκι: «Λιλίνα, Λιλίνα! έλα εδώ, Λιλίνα!»

Ή Λιλίνα ήλθε πλησίον εις τό κοριτσάκι, έπαιξε μαζή του και τό εχαίδευσε κάμνοντας ρρν, ρρν ρρν . . .

Και τό κοριτσάκι ήταν εύχαριστημένο να παίξη με την Λιλίνα, και την εχαίδευσε κ' εκείνο.

Ήκεινη τή στιγμή τό ένα αγαπούσε τό άλλο, ήσαν φίλοι.

Άλλά τό κοριτσάκι εφάνη κακό! έτράβηξε την ουρά της Λιλίνας.

Τότε ή Λιλίνα δυσχεροστήθηκε δέν έκανε πλέον ρρν, ρρν, ρρν, αλλά έτσουγκράνισε με τά νύχια της τό κοριτσάκι κάμνοντας πφφ! πφφ!

Τότε δέν ήγαπάντο άναμεταξύ τους δέν ήσαν πλέον φίλοι.

Τό γατάκι δέν ήθέλησε να παίξη πλέον με τό κοριτσάκι, και έφυγε.

Πόσοι από τους ανθρώπους σάν τό γαίδαρ' όμοιάζουν και ταυτιά τα ιδικά τους σ' άλλου κεφαλή θουμάζου! τας δικαίς των ταίς έλλείψεις; σ' άλλου εν ίδουσε ως προτέρημα, ως χάριν, ως γολιδι έπαινουσνε μα οι φρόνημοι τους βλέπουν... κ' από μακρυνά γελούν.

ΑΙΜΥΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Δένδρα, γλήη πρασινίζουν
Στής ανοίξεως τήν ώρα
Βελ παντοί της γής στολίζουν
Κάθε τόπον κάθε χώραν.

Άνοη άπειρα, ποικιλία
Και φυτά εύωδιαζουσι
Και με δρόσον εις τα φύλλα
Κάθε χρώμα άπαυγάζουσι.

Και τα δένδρα φορτωμένα
Από άνοη εις τους κλάδους
Προμηθούν ένα ένα
Τους καρπούς των τους αφρόνους.

Ψιθυρίζει τό βούκι
Και λοξά ή γαία τρέχει
Και τό καθαρό νεράκι
Άνθισμένας όχθας βρέχει.

Τα πενή μαζή του χαιρούσι
Κελαδοθοντα κ' άρμονίαν

Και τό κοριτσάκι έμεινε όλομόναχο.
Οί κακοί δέν έχουν φίλους.
ΚΥΡΦΟΣΥΝΗ Ν. . .

2. Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Ή Δημήτριος κ' Ήσων εινε δυό καλά παιδέκια, άγαπά ή εις τον άλλον, που σπαγιός αδελφάκια έχουν τόσην άρμονίαν όταν παίζουν στην οικίαν.

Τής άποκριας σάν ειδαν όλοι να χοροπηδούν. Έξηλεύσαν οι φίλοι και από γαράν ακιρτώσι. Έρχετ' ή μικρός Ήσων, τήν μαμά παρακαλεί, Ή Δημήτριος έπίσης τόν πατέρα προχωρεί: Είνε με τήν αδελάν σας να χορεύωμεν κ' ήμεις, με τήν Λούλα και Μαρίαν; χωρίς νάν' άλλος κανείς; Οί γονείς τους έπιτρέπουν να χορεύωσι μια ώρα, άφού όμως πρώτον μάθουν τα μαθήματά των τόρα. Έμαθον τό μάθημά των, μπκίνουν εις τό μαγειριό της μαγειριχής τα σκευά προηθεύονται κ' οι δυό Ήσων τήν γουλιόραν ήρασαν άντι φλογίρας. Ή Δημήτριος έπίσης δυό σκεπάματα σουκιέρης. Ήρχισον ειθύς να κροή ή καθένας τ' όργανόν του κ' ή Δημήτριος τον χρόνον δίδει εις τον αδελφόν του.

ΠΡΟΒΑΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

21
Ελληνοισπανιστον
Εις... α... ω... αι... ια.

22
Ποιον εινα εκείνο τό όποτον οδιδί άνθρωπος έπιθυμεί να έχη και άν τό έχη οδιδόλος έπιθυμεί να τό χάζη;

23
Ποίος οδοδηματοποιός κατασκευάζει οδοδήματα άνευ δέρματος;

24
Να άντικατασταθώσι οι κατωτέρω άστερισκοί δια γραμματίων, ώστε καθέτως και οριζοντίως να άναγινώσκηται τό αυτό όνομα ήπειρου, των δε στιγμών ή άντικατάστασις να γίνη δια τούότων γραμμάτων, ώστε αι οριζοντίως άναγινωσκόμεναι λέξεις να εινη:

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

φωνήεν
έπιρρημα χρονικόν
άντωνυμία προσωπική

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Επιπλον άναπαύσεως
μέτρου βάρους
φωνήεν

* Άμα ειδαν τα κορίτσια πώς όρλιστρα καιριτίσθη τόν χορόν ειθύς αρχίζουν κ' ή οικία των έσεισθη. Άφού δε παρήλθε μια ώρα, ή διατριμμένη, τόν χορόν άμβάσει παύουν, και οι δυό χειροπασημένοι τούς γονείς εύχαριστοει. Και τήν Λούλαν και Μαρίαν ετό σχολιστον οδηγούσι.

Γ.

ΔΙΑ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΤΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ

Μικρά τις κόρη ήτις εύρισκε μεγάλην δυσκολίαν να τρώη τά πράγματά της εν τάξει, άλλ' ήτις ήσθάνετο έπίσης μεγίστην έπιθυμίαν να προξενή εύχαριστησιν εις τήν μητέρα της έγραψε μεγάλους γράμμασι επί λευκού χάρτου:

«ΤΑΣΙΣ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΤΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ» και τόν χάρτην τούτον προσεκόλλησεν εις τό μέρος όπου εφύλαττε τα ένδύματά της. Οσάκις έπλησίαζε πρds τό μέρος εκείνο αι λέξεις αυται τή υπενθύμιζον τήν έπιθυμίαν της μητρός της, και ούτω όλίγον κατ' όλίγον άπέκτεινε τήν συνήθειαν να θέτη πάν πράγμα εις τον τόπον του.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

* Τα βιβλία εινε δια τήν ψυχήν δε, η τροφή δια τό σώμα.
* * Ο τα πάντα έπιθυμών οδδεν έχει.

25

Ή μικρός Γ. και Ε. ήσαν φίλοι άχώριστοι: άλλή κατά κακήν τύχην ήσθένησαν και οι δυό συγγρόνος και επί πολλας ήμέρας ήτο αδύνατον να ίδωσιν άλλήλους. Ή Γ. άνέρωσε και άμα ήδυνήθη να γράψη έπεμφε τήν ακόλουθον έπιστολήν πρds τον Ε., της όποιας παρακαλούσιν αι άναγινωσται μας να μαντεύωσι τας έλλειπούσας λέξεις:

Άγαπητέ μοι Ε.
Και οδ λοιπόν...; Τό...; έχ! πόσον...; δια τούτο δέν...; να με ειπής! Άλλά...; και...; πόσον θα ήπέρσει δίδει δέν...; ο...; μοι λέγει ότι μετά 5...; θα έμειν εις...; να...; Σε πότε...; πότε θα...; αυται...; αι...; πότε θα έλθω...; σε φιλήσω...; σε έναγκαλισσώ. Γράφον μοι...; εισαι καλλίτερα, πολύ καλλίτερα δια να...; διαις ποιοσώτερον πόνον μοι...; ο ιδικός σου...; παρά δ...; μου.
Σέ άσπάζομαι ο φίλος σου
Γ.

26

— Πώς αρχίζει... τό βωτίς;
— Άπορά!!! δέν τό κωτίς!!!

27

Τὸ πρῶτον μου εἶνα φωνῆν καὶ σύμφωναν τὸ δευτέρου μου παράπανον πικρὸν ἄφινε καὶ στεναγμὸν τὸ συνολὸν μου.

αχ

ΑΥΣΙΒΙΣ

14

Τὰ καλὰ τῆς ὀνομασίαι· Ἄνθη φέρουσι εὐτυχίας

15

Ὅταν δὴν ἔχει ἀσθενεῖς.

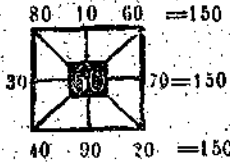
16

Ὅκατάπους—Τετράκπου—Δίπουν

17

Ἐν τῆς θέσῃς ἀπροσβν τοῦ κατόπτρου.

18

19

Τὸ στοιχείου· Υ

20

Τρία—Γροῖα.

ΑΥΓΑΙ

Κυρίαι; Μαρτί Θ. Λιδάκιου, Ἀλεξάνδρα Α. Κωστή, Αἰτωλία Τσάτσου, Ἐλένη Μαρτινί, Ἐλένη Α. Ἀγαγιάνη, Ἄννα Κ. Λαμπροπούλου, Ἀγγελική Σωτηριάδου, Ἐλένη ..., Ἀναστασία Α. Φαρακλῶς Ἄννα Σαρφίδου. — Κολ्लीσπη Μπουση (Σόβου), Κωνσταντῖνος Ι. Οἰκονόμου (Ἰθάκη), Εὐφροσύνη Κουκουλάκη (Ἀργυροπολίου), Ἀγγελική Βερμηλιώτη (Λεζουριῶν), Σοφία Ν. Μινωίτου (Ζακύνθου), Ἀσπ. Π. Φαρακλῶς, Γεωργία Κελεγιαννίδου, Μαρ Κελεγιαννίδου (Λυδουριῶν).

Κυρίαι: Γκ. Ἀνδ. Βάχοι, Π. J. Ἀθανασόπουλος, Ν. Α. Ἀγαγιάνη, Ν. Λάσκου, Ε. I. Στελλάκη, I. Δ. Ζωϊαδῆ, Λουδ. Νικολαΐδης Στ. Ἐμμ. Νικολαΐδης, Θ. Ρ. Σκόδοι, Μιχ. Μπαλόκας, Α. Παρίσης, Δ. I. Κολογιαννίδου, Ὁδ. Κ. Βίκουλης, Κ. Ζάβαλης, Ἀλ. Δρίβας, Δ. Χ. Βουρνάκος, I. Κ. Λαμπροπούλου, Ρ. I. Μιχαλοπούλου, Θ. καὶ Ν. Σ. Τσιροπούλου, Ρ. καὶ I. Παπακωνσταντῖνου, Π. Δ. Ζηκος, Γ. καὶ Σ. Δ. Χαϊμαννίδης, Ἄλ. Βραχνός (Πετραίως), Δ. I. Δημητριάδης, Θ. Π. Ξελαΐδης, καὶ Ἄθ. καὶ Σπ. Σ. Σωτηριάδης (Ναυπλίου) I. Κ. Τζάβας (Γόρας), Α. Παπανικητόπουλος (Πατρῶν), Π. Μακρῆς, Μ. Ποταμιάνου, Γ. Παλλῆτος καὶ Β. Π. Μελισσινός (Ἀργυροπολίου), Ἰακ. Μ. Θεοχάρης, Κ. Σ. Καπλιτάρης καὶ Μ. Παπαδάς (Κερκίρας), Γρ. Δ. Σαντόπουλος (Ζακύνθου), Μ. Γ. Κελεγιαννίδης, καὶ Χρ. Ἰσοκωνάκης (Κίου), Διαβὰν Γαβριήλ (Σόβου), Π. Α. Ἰακωβίδου (Durazzo).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τριχομῖα καὶ φλοισβός, λυρικά ποιήματα Σακράτους Σολομωνίδου. Ἐν Ἀθήναις 1830. 16ον σελ. 110, φρ. 1. Ἐκδίδεται παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖ Σ. Κουτουλίνοῦ. Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία, ἥτοι συλλογὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἄσματων ὑπὸ Ἀντίστ. Κωνσταντινίδου. Ἐκδοσις κέρμητι ἐπιτηρημένη καὶ βελτιωμένη. Ἐν Ἀθήναις, Ἐκτακτῆματα ὑπὸ Κοραΐ. Α. Κωνσταντινίδου, ὁδὸς Ἰσθμίου, 40, 1820, 16ον, σελ. 544, φρ. 6.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπευθυντέον παρὰ τῷ κ. Γεωργ. Κορῆσῃ, ἐν Γαλατῆ, Μικρῶν Χάνε, ἀριθ. 10.

Ἐρχομεν ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς πώλησιν τὸν Α' τόμον τῆς Διηκλ. τῶν Παίδων.

ΓΚΑΛΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδεται, μὲ ὄρατον ἐξώφυλλον φρ. 2.— δεδεμένους 8 1/2 Γαχυδρομικῶς ἐκάστου τόμου διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς ἐξωτερικῶν. Ἄδεται λπ. 20, δεδεμένου λπ. 30.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΠΙΘΕΙΑ ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκα 3.

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τῆς ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὅμως ὀλόκληρον τὴν ἐτήσιον συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὴν φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ.

ἘΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἀπευθυντέον παρὰ τοῖς κ. κ. ἀντικειμενικοῖς τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν ἢ παρὰ τοῖς κ. κ. ποικίτοισι καὶ παρὰ ταῖς κυρίαις καὶ κυρίαις δημοδασκάλαις καὶ ἐλληνοδασκάλαις, ἐκτὸς τῆς κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις κεντρικῶν Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν, ἐπιτελοῦσι ἐμπειρογούους τὸ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς εἰς γραμματικὸν ἢ γαρτυροῦμα ἑλληνογλῶσσων.

Ἦθος ἤθελε κάμει 10 συνδρομητῶν καὶ πρὸς αὐτὰς εἰς τὰς συνδρομὰς τῶν λαμβάνει ἐν φύλλον ὄρατον ἐπὶ ἔντος. Διὰ εἰς τοῖς χίμωντας συνδρομητῶν ἕνω τῶν 10 καὶ πρὸς αὐτὰς εἰς τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀφίσταται εἰς ὄρατόν, τῶν ἐκπτώσεως δραγμῶν 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τὸ ἀντιτίμου τῶν συνδρομῶν.

Αἰτήσεις μὴ συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς ΔΕΝ λαμβάνονται ὑπὸ ὄρατον. Αἱ αἰτήσεις δέουσι ἀπευθύνονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, καὶ νὰ μὴ ἐπιβαρύνουσι τὴν διεύθυνσιν διὰ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Οὕτω λαμβάνονται ἀσφαλῶς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, ὁδὸς Ἐρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαρίας.